

Vols venir a l'Espai de Pregària?

Algunes persones havien expressat la necessitat de trobar un espai per pregar en comunitat. Un grup de persones proposem trobar-nos el quart divendres de mes, a les 21:30 a l'església.

- Escoltarem l'Evangelí del dia
- Farem silenci
- Un petit cant meditatiu

Per què pregar en comunitat? Per interioritzar, per confiar, per prendre consciència, per ajudar-nos a discernir, per sentir esperança...

El primer dia serà el divendres 27 de febrer a les 21:30

que informa
que desvetlla
que denuncia
que reflexiona

PARAULA I ACCIÓ

Núm 15
Febrer 09

compromesa
permanent
configurant la vida

FULL INFORMATIU DEL GRUP PARAULA I ACCIO. PARRÒQUIA DE POBLENOU

La pobresa i la nostra comunitat

Ara que s'ha engegat aquest gran projecte solidari que és el menjador social de Caritas a la nostra parròquia, ens hem fet la següent reflexió:

Entre la nostra comunitat, entre les persones que envolten els membres de la nostra comunitat, hi ha gent amb moltes penúries econòmiques, però que no ho fan saber. Pobres que potser senten vergonya, o de famílies ràpidament empobrides, o persones conegudes que prefereixen passar gana abans que fer saber la seva pobresa. Ningú o gairebé ningú sap la realitat?

Si coneixeu alguna persona o família així, podeu fer pedagogia, fer-los saber que entre els qui mengen al menjador hi ha persones que no tantsols paguen el que mengen sinó també paguen per algú o alguns altres, anònims solidaris; i que ell, ella o ells hi seran benvinguts. Fem-los sentir acollits. I sense vergonya de preguntar.

El voluntariat i els donatius pel menjador ens han fet pensar en la multiplicació dels pans i els peixos. Però partint del no-rés. És l'acció de l'Evangelí.

Sabíeu que... Sense esperança és impossible tenir paciència, perquè ningú espera l'impossible i l'esperança formosa és la que neix en les situacions més desesperants.

Sabíeu que... El que per algú és una crisi, per un altre pot ser una oportunitat.

Sabíeu que... El món és el reflex del nostre interior; canviem-lo i el món canviarà.

Sabíeu que... El verb **fer**, sempre pot més que el verb **voler**.

Sabíeu que... Qualsevol problema que tinguem en la vida, serveix d'estímul perquè creixem.

Sabíeu que... Si creus que pots o somies que pots, comença. L'atreviment proporciona genialitat, poder i màgia. Atreveix-te a fer i el poder fer-ho et serà donat. (*Saviesa Anònima*)

Sabíeu que... És més eficaç un pensament meditatiu sincer desitjant la pau i la justícia que dos pregàries a Déu demanant la pau i la justícia, perquè la primera ens involucra en el pensament universal i la segona ens isola, retreu i ens desfecta?

Mesures casolanes davant la crisi

A mi tot això de la crisi em sembla una mena de disbarat. Perquè es tracta d'una crisi anunciada, conseqüència del nostre hipercapitalista sistema de producció i de distribució de béns. Un mercat que s'autoregula (sí?) i que troba totes les justificacions mentre els rics es fan més rics, encara que tot plegat porti a la pobresa a més de mig món. Un mercat on tothom viu endeutat, des dels grans bancs a les administracions públiques, i on la incitació al crèdit bancari a través de tots els mitjans és contínua, arriba un moment que fa fallida.

Els guanys que aquest sistema ha generat, que són molts, queden en mans d'uns quants. Les pèrdues se socialitzen a càrrec dels contribuents. Ens renyen perquè no consumim prou, perquè sembla que l'única sortida sigui anar-nos dotant de més automòbils i enginys de tota mena. Encara que això porti a fer-nos més dependents energèticament, encara que aparentment s'estigui per donar prioritat al transport públic. Els bancs i caixes, que ens cobren per respirar i que tenen uns guanys enormes, que han estat incitant a l'endeutament i que s'han aprofitat i molt de l'alt cost dels habitatges, ara es tornen desmesuradament gasius. Aquest model no va.

La crisi ens toca a tots, encara que no de la mateixa manera. Molta gent perdrà la feina o l'habitatge, però molta altra confiem continuar mantenint totes dues coses. Per això, per a aquest personal, m'animo a fer algunes propostes:

1. Si heu de fer obres a casa, feules. Ara és el moment de renovar la cuina o el bany, de fer arranjar les persianes o de renovar aquelles portes que estan desballestades. O de pintar aquella habitació. Donareu vida a molta gent que viu d'això. Eviteu l'economia submergida.

2. Si necessiteu algú que us ajudi a fer la feina de casa, a tenir cura d'alguna persona que depengui de vosaltres, contracteu algú i pagueu dignament. Encara que us hagueu d'estrènyer el cinturó. Molta gent podem crear ocupació. Val la pena fer-ho i val la pena evitar una excessiva precarització de les feines.

3. Manteniu i, si podeu, amplieu, les vostres quotes econòmiques de solidaritat amb les oenagés pertinents. Els més pobres, que no poden perdre la feina, perquè segurament no en tenen, són els que acaben pagant més la crisi. Quan exerciu aquesta solidaritat no penseu tant en allò que us sobra, sinó en allò que fa falta a la gent.

4. Invertiu en cultura. Sortiu, aneu al cinema, al teatre, compreu llibres i discs. El que molta gent considera superflu i suprimeix dóna vida en profunditat, ajuda a pensar, a animar-nos a transformar les coses, a tirar endavant. Un país culte està més ben preparat per afrontar la crisi.

5. Si teniu habitatges de la vostra propietat llogats, no escanyeu els llogaters. És possible que molts hagin fet més diners amb els lloguers en època de vaques grasses. Ara cal ser benèvol.

6. No us preocupeu gaire si amb tot això els vostres estalvis minven i si viviu molt més al dia. La solidaritat passa per aquí i ens fa més lliures.

8. Treballem per buscar alternatives a aquest tipus de societat capitalista nostra. Siguem crítics amb el consum.

7. Ara més que mai, no ens escaquegem de pagar impostos. És la millor manera de redistribuir la riquesa. Siguem exigents amb els polítics i amb les despeses públiques.

9. I, bàsicament, no ens deixem aclaparar. Que la crisi no serveixi d'excusa ni per reduir la despesa en serveis públics ni per "fer neteja" de les empreses tant si ve a tomb com si no.

I la solidaritat, la imaginació, la creativitat no costen diners. Donen més com més s'exerceixen. S'admeten més idees.

Mercè Solé, de la revista *l'Agulla*. (Del bloc *El mosquit i el Camell*)